ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଚାରର ଘଣ୍ଟା ଆସିପହଞ୍ଚିଛି - ପ୍ରଥମ ସଂଖ୍ୟା

ଜୀବିତମାନଙ୍କର ବିଚାର ଏବଂ 9/11ର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ଗୁରୁତ୍ୱ

Jeff Pippenger
2024-12-18

ବହୁତ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି, ବାସ୍ତବରେ 9/11 ର ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ପରଠାରୁ, ଆମେ ସଦା ସମୟରେ ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦେଇଆସୁଛୁ ଯେ ଜୀବିତମାନଙ୍କର ବିଚାର 9/11 ରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା। ଆମେ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ଅନେକ ବାଇବେଲୀୟ ସାକ୍ଷ୍ୟରୁ ବୁଝିଥିଲୁ, ଯେଉଁସବୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଦିଗରୁ ଏହାକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିଲା। ଜୁଲାଇ 2023 ଠାରୁ, 9/11 ରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଜୀବିତମାନଙ୍କର ବିଚାର ବିଷୟରେ ଆମେ, 9/11 ପରେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଆବିଷ୍କୃତ ବିବରଣୀସହ ତୁଳନା କଲେ, ଆହୁରି ଅଧିକ ବିବରଣୀ ବୁଝିଛୁ। ଜୀବିତମାନଙ୍କର ବିଚାର 9/11 ରେ କାହିଁକି ଆରମ୍ଭ ହେଲା? ଜୀବିତମାନଙ୍କର ବାଇବେଲୀୟ ବିଚାର କ'ଣ?

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଷୟରେ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଥିବା ପ୍ରଧାନ ବିଶେଷତା ହେଉଛି ଯେ ସେ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା, ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ, ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷ। ସେ ଯେତେବେଳେ ଯୋହନଙ୍କୁ ଯାହା ଥିଲା ତାହା ଲେଖିବାକୁ ଆଜ୍ଞା କଲେ, ସେତେବେଳେ ସେ ତାଙ୍କ ଚରିତ୍ରର ସେହି ଗୁଣର ଏକ ଉଦାହରଣ ଦେଲେ; ଏବଂ ଏପରି କରିବାରେ ଯୋହନ ଆସିବାକୁ ଥିବା ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଲେଖୁଥାନ୍ତା। ଯୀଶୁ ସଦା ଆରମ୍ଭ ଦ୍ୱାରା ଶେଷକୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସହିତ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି। ଏହାହିଁ ତାଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ।

ବାଇବେଲ୍ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବାକ୍ୟ ବୋଲି ପରିଚିତ କରାଏ। ବାଇବେଲ୍ର ପ୍ରଥମ ପୁସ୍ତକ 'ଆଦିପୁସ୍ତକ'ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି 'ଆରମ୍ଭ'। ବାଇବେଲ୍ର ଶେଷ ପୁସ୍ତକ ହେଉଛି 'ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ', ଏବଂ ଆଦିପୁସ୍ତକରେ ପ୍ରଥମେ ଉପସ୍ଥାପିତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ଆଲୋଚିତ ହୋଇଛି। ଆଦିପୁସ୍ତକ ହେଉଛି ଆଲ୍ଫା ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ହେଉଛି ଓମେଗା, ଏବଂ ଏହି ଦୁଇଟି ମିଶି ବାକ୍ୟ, ଓ ସେହି ବାକ୍ୟ ହେଲେ ଯୀଶୁ, ଯିଏ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱାକ୍ଷର, ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କର ନାମ, ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଂଶର ମଧ୍ୟରେ ଲିଖିତ ଅଛି। ସେହି ସ୍ୱାକ୍ଷର ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରେ ଯେ, ସେହି ଅଂଶରେ ଥିବା ଆଲୋକ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ଯଦି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର କୌଣସି ଅଂଶର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଦେବଙ୍କ ସ୍ୱାକ୍ଷର ବହନ କରେ ନାହିଁ—ଯାହା ହେଉଛି ତାଙ୍କର ନାମ, ଯାହା ହେଉଛି ତାଙ୍କର ଚରିତ୍ର—ତେବେ ସେହି ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଭୁଲ। ଦେବଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ବାକ୍ୟର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାବେଳେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପରୀକ୍ଷାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ଉଚିତ; କିନ୍ତୁ ଯେ କୌଣସି ପରୀକ୍ଷା କେହି ପ୍ରୟୋଗ କରନ୍ତୁ, ସେହି ପରୀକ୍ଷା ଦେବଙ୍କ ବାକ୍ୟର ମଧ୍ୟରେ ହିଁ ପରିଭାଷିତ ହେବା ଉଚିତ। ଯଦି ମନୁଷ୍ୟନିର୍ମିତ ପରୀକ୍ଷା ନଥାଏ, ତେବେ ମନୁଷ୍ୟନିର୍ମିତ ବ୍ୟାଖ୍ୟାମାନେ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହେବ। ତେବେ, କାହିଁକି? ଏବଂ କ'ଣ? 9/11 ରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଜୀବିତମାନଙ୍କର ବାଇବେଲୀୟ ବିଚାର କି ଏହା?

ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ନିଜକୁ ପରିଚୟ କରାନ୍ତି, ସେ ନିଜକୁ ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ ବୋଲି ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି, ଏବଂ ନିଜ ଚରିତ୍ରର ସେହି ଗୁଣ କ'ଣ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ତାହା ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା ଯୋହନଙ୍କୁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି। ସେ ସମଗ୍ର ପୁସ୍ତକର ସନ୍ଦେଶକୁ ନିଜ ବିଷୟରେ ଏକ ପ୍ରକାଶନ ବୋଲି ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି। ସେ ଯୋହନଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦିଅନ୍ତି ଯେ, ଯୋହନଙ୍କ ଜଗତରେ ସେତେବେଳେ ଯାହା ଅବସ୍ଥିତ ଥିଲା, ତାହା ଲେଖ; ଏବଂ ଏପରି କରିବାରେ ଯୋହନ ଜଗତର ଶେଷକାଳରେ ଯାହା ହେବ, ତାହାକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରୁଥିଲେ। ଯୋହନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ମଣ୍ଡଳୀର ଆରମ୍ଭକାଳରେ ବାରୋଜଣ ନେତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଥିଲେ, ଏହିକାରଣରୁ ଯୋହନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ମଣ୍ଡଳୀର ଶେଷକାଳକୁ ଚିତ୍ରିତ କରୁଛନ୍ତି, ଯାହା ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ ସାତରେ ଏକ ଶତ ଚଉଳିଶ ହଜାର ଓ ମହାସମୂହ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି।

ବାଇବେଲୀୟ ତର୍କ ଏହା ଅଟେ: ଯୀଶୁ ହେଲେ ସେହି ବାକ୍ୟ , ଯାହା ଦ୍ୱ ାରା ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ ସୃଷ୍ଟ ି ହୋଇଥିଲା; ସେହି ବାକ୍ୟ , ଯିଏ ସଦାକାଳ ନିଜ ପିତାଙ୍କ ସହିତ ଅବସ୍ଥ ି ତ ଥିଲେ; ଏବଂ ସେ ବାଇବେଲ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତ ି, କାରଣ ସେ ହେଲେ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ

ବାକ୍ୟ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଶେଷ ସନ୍ଦେଶରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଚରିତ୍ରର ଯେ ପ୍ରଥମ ଗୁଣ ପରିଚିତ କରାଯାଏ, ସେହି ହେଲା—ସେ ଏକେଇ ବିଷୟର ଆରମ୍ଭ ସହିତ ତାହାର ଶେଷକୁ ଚିତ୍ରିତ କରନ୍ତି । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏହି ସତ୍ୟଟି ଯଦି କାହାରୋ ବାଇବେଲ ଅଧ୍ୟୟନରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଏ ନାହିଁ, ତେବେ ସେମାନେ ଜୀବିତମାନଙ୍କର ବିଚାର କ'ଣ ଅଟେ, ଏବଂ କାହିଁକି ତାହା 9/11 ରେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଏବଂ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ, କାହିଁକି ତାହା ପ୍ରାୟ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଇଛି—ଏସବୁକୁ ସତ୍ୟ ରୂପେ ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଆଲ୍ଫା ଏବଂ ଓମେଗାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ଏକ ଉଦାହରଣ ଭାବରେ, ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଏକ ପ୍ରତିରୂପ; ଏହା ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସତ୍ୟ, ଯାହାକୁ "ପ୍ରାକୃତିକ ଇସ୍ରାଏଲ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲର ପ୍ରତିରୂପ" ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇପାରେ । ଏହାକୁ ଯେପରି ଭାବେ ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଉନାହିଁ କାହିଁକି, ପ୍ରାଚୀନ ପ୍ରାକୃତିକ ଇସ୍ରାଏଲ ଏବଂ ଆଧୁନିକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲ—ଉଭୟଙ୍କର ଏକ ଆରମ୍ଭିକ ଇତିହାସ ଓ ଏକ ଅନ୍ତିମ ଇତିହାସ ଅଛି । ଚାରିଟି ଇତିହାସରୁ ତିନୋଟି ଅତୀତରେ ଅଛି, ଏବଂ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚତୁର୍ଥ ଏବଂ ଅନ୍ତିମ ଇତିହାସରେ ଅଛୁ ।

ଅତୀତର ଏହି ତିନୋଟି ଇତିହାସ ପୃଥିବୀର ଇତିହାସର ଶେଷ ପିଢ଼ୀର ତିନିଜଣ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ । ଅତୀତର ସେହି ତିନୋଟି ଇତିହାସ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉଁଚାଳିଶ ହଜାର ଭାବରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଥିବା ସେହି ପିଢ଼ୀକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଇତିହାସ-ରେଖାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉଁଚାଳିଶ ହଜାରଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧନ କରନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉଁଚାଳିଶ ହଜାର ସଂଖ୍ୟାରେ ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ପ୍ରତୀକତ୍ୱ ନିହିତ ଅଛି ଯେ, ପ୍ରାଚୀନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଇସ୍ରାଏଲର ବାରୋଟି ଗୋତ୍ରକୁ ଆଧୁନିକ ଆତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲର ବାରୋଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ସହ ଗୁଣନ କରି, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଭାବରେ ଯେମାନେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୁଅନ୍ତି, ସେମାନେହିଁ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉଁଚାଳିଶ ହଜାର ।

ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାର ଆଉ ଏକ ଉଦାହରଣ ଭାବେ, ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଅଧ୍ୟାୟର ତିନିଜଣ ଦୂତ ଏକ ଆରମ୍ଭ ଓ ସମାପ୍ତିର ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି । ମିଲେରାଇଟ ଆନ୍ଦୋଳନ ତିନିଜଣ ଦୂତଙ୍କର ଆରମ୍ଭିକ ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଆନ୍ଦୋଳନ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାର ସମାପ୍ତିକାଳୀନ ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ । ଆଲ୍ଫା ଆନ୍ଦୋଳନ 1844 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 22 ତାରିଖରେ ତଦନ୍ତମୂଳକ ବିଚାରର ଆରମ୍ଭକୁ ଘୋଷଣା କରିଥିଲା । ଓମେଗା ଆନ୍ଦୋଳନ ଜୀବିତମାନଙ୍କର ବିଚାରର ଆରମ୍ଭକୁ ଘୋଷଣା କରିଥିଲା, ଏବଂ ତାହାର ଆରମ୍ଭ 9/11 ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲା ।

ଆଲ୍ଫା ଏବଂ ଓମେଗାର ତୃତୀୟ ଉଦାହରଣ, ଯାହାକୁ ପ୍ରେରଣା ଦ୍ୱାରା ସହଜରେ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇପାରେ, ସେହି ହେଲା—ଆରମ୍ଭରେ ମିଲେରୀୟମାନଙ୍କର ଆଲ୍ଫା ଆନ୍ଦୋଳନରେ ଦଶ କନ୍ୟାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ ପୂରଣ ହୋଇଥିଲା । ସିଷ୍ଟର ୱାଇଟ୍ *The Great Controversy* ପୁସ୍ତକରେ ସେହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସେହି ସମୟରେ ପୂରଣ ହେଉଥିବା ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ମିଲେରୀୟମାନଙ୍କର ଇତିହାସକୁ ଚିହ୍ନିତ କରିଛନ୍ତି । ସେ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି ଯେ, ଏକ ଶତ ଚଉଁଚାଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ଓମେଗା ଆନ୍ଦୋଳନ ମଧ୍ୟ ଦଶ କନ୍ୟାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତକୁ ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ ପୂରଣ କରିବ । ଆରମ୍ଭ ସହିତ ଶେଷକୁ ଚିହ୍ନିତ କରୁଥିବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ତିନୋଟି ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ସାକ୍ଷ୍ୟ ।

ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଆରମ୍ଭକାଳରେ, ପ୍ରଭୁ ହିବ୍ରୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଦ୍ୱାରସ୍ତମ୍ଭଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଲାଗାଯାଇଥିବା ରକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଏକ ଚୁକ୍ତିରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ; ଏହା ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ "ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦ" ବିଷୟର ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖ । ବାପ୍ତିସ୍ମ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହ ଏକ ଚୁକ୍ତିସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମ୍ପର୍କର ପ୍ରତୀକ, ଏବଂ ପୌଲ ଆମକୁ ଶିଖାନ୍ତି ଯେ ମିଶର ଛାଡ଼ିଥିବା ସେହି ହିବ୍ରୀମାନେ ସମସ୍ତେ 'ମେଘରେ' ଏବଂ ଲୋହିତ 'ସମୁଦ୍ରରେ' ବାପ୍ତିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ସେମାନେ ସମୁଦ୍ରକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ମନ୍ନା ଦିଆଗଲା, ଯାହା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପରୀକ୍ଷା ରୂପେ ତାହାର ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସପ୍ତମ-ଦିନୀୟ ସବ୍ବାଥର ଏକ ପ୍ରତୀକ ।

"ମନ୍ନା" ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମ ପରୀକ୍ଷାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ; ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଯିହୋଶୂୟ ଓ କାଲେବଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ସେମାନଙ୍କର ଦଶମ ଓ ଶେଷ ପରୀକ୍ଷାରେ ବିଫଳ ହେଲେ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଚୁକ୍ତିବଦ୍ଧ ପ୍ରଜା ଭାବେ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ ଏବଂ ଯିହୋଶୂୟ ଓ କାଲେବଙ୍କ ସହ ଚୁକ୍ତିରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ଶେଷରେ ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରତିଜ୍ଞାତ ଦେଶରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ, ସେହି ଚାଳିଶି ବର୍ଷ ଅବଧିରେ ଜନ୍ମିଥିବା ପୁରୁଷମାନଙ୍କ

ଉପରେ ସୁନ୍ନ ତର ଆଚାର ସମ୍ପ ାଦିତ ହୋଇନଥିଲା; କାରଣ ସେହି ଆଚାର କାଦେଶର ବିଦ୍ରୋ ାହ ସମୟରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ପ୍ର ବେଶର ପୂର୍ବରୁ କାଦେଶରେ ପୁନଃସ୍ଥ ାପିତ କରାଯାଇଥିଲା। ଏହା ଆଲ ଫ୍ଲ ଏବଂ ଓମେଗାର ଏକ ଚିହ୍ନ ଅଟେ।

ବନ୍ୟପ୍ରଦେଶରେ ଚାଳିଶ ବର୍ଷର ଭ୍ରମଣ ଯିହୋଶୂୟ ଓ କାଲେବଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ହୋଇଥିବା ବିଦ୍ରୋହରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଏବଂ ଶିଳାକୁ ଆଘାତ କରିଥିବା ମୋଶାଙ୍କ ବିଦ୍ରୋହ ସହିତ ଏହାର ସମାପ୍ତି ହେଲା; ଏହିପରି ଭାବେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରିତ୍ର ଓ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଭ୍ରାନ୍ତ ଭାବରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କଲେ। ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଆରମ୍ଭ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଶେଷକୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରୂପେ ପ୍ରକାଶ କରେ।

ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଶେଷକାଳରେ, ମଲାଖି ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟର "ନିବନ୍ଧର ଦୂତ" ଭାବେ ଯୀଶୁ, ଦାନିଏଲ ନବମ ଅଧ୍ୟାୟର ପୂରଣସ୍ୱରୂପ, ଗୋଟିଏ ସପ୍ତାହ ପାଇଁ ଅନେକଙ୍କ ସହିତ "ନିବନ୍ଧ"କୁ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ। ନିବନ୍ଧର ଦୂତ ଭାବେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେହି ଇତିହାସରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ସହିତ ନିବନ୍ଧରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ସେ ପୂର୍ବତନ ନିବନ୍ଧ-ଜନଙ୍କୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଗଲେ। ଦେବଙ୍କର ନିବନ୍ଧ-ଜନ ଭାବେ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଆରମ୍ଭକାଳରେ, ପ୍ରଭୁ ଗୋଟିଏ ପୂର୍ବତନ ନିବନ୍ଧ-ଜନଙ୍କୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଏକ ନବ ଚୟିତ ଜନଙ୍କ ସହିତ ନିବନ୍ଧରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ। ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଶେଷରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଠିକ୍ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ।

ଏକ ଚୁକ୍ତିର ପ୍ରତୀକ ହେଉଛି ବିବାହ; ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଜନ୍ମରୁ ଆରମ୍ଭ କରି କ୍ରି.ଶ. 70 ମସିହାରେ ଯେରୁଶାଲେମର ବିନାଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ପ୍ରାଚୀନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଇସ୍ରାଏଲରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କ୍ରମୋନ୍ନତ ବିଚ୍ଛେଦକୁ ପ୍ରକାଶ କରେ। ତେଣୁ, ଏହି ବିଚ୍ଛେଦ ପ୍ରକୃତରେ କେବେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଲା—ତାଙ୍କ ଜନ୍ମବେଳେ, ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁବେଳେ, ସ୍ତିଫନଙ୍କୁ ପାଥର ମାରି ହତ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା ସମୟରେ, କିମ୍ବା ଯେରୁଶାଲେମର ବିନାଶବେଳେ?

> "ଏହି ସମୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାତିରୁ ଆସିଥିବା ଉପାସକମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା ପାଇଁ ଉତ୍ସର୍ଗିତ ସେହି ମନ୍ଦିରକୁ ସନ୍ଧାନ କରୁଥିଲେ। ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଓ ମୂଲ୍ୟବାନ ରତ୍ନଦ୍ୱାରା ଦୀପ୍ତିମାନ ସେହି ମନ୍ଦିର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ମହିମାର ଏକ ଦର୍ଶନ ଥିଲା। କିନ୍ତୁ ଯିହୋବା ଆଉ ସେହି ରମଣୀୟତାର ପ୍ରାସାଦରେ ମିଳୁନଥିଲେ। ଇସ୍ରାଏଲ ଜାତି ଭାବେ ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରିଦେଇଥିଲା। ନିଜ ପାର୍ଥିବ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଶେଷ ସମୟର ନିକଟରେ, ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଶେଷଥର ପାଇଁ ମନ୍ଦିରର ଅନ୍ତର୍ଭାଗକୁ ଚାହିଁଲେ, ସେ କହିଥିଲେ, 'ଦେଖ, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଘର ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଜାଡ଼ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଉଛି।' ମଥି 23:38। ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ମନ୍ଦିରକୁ ନିଜ ପିତାଙ୍କର ଘର ବୋଲି କହୁଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ସେହି ପ୍ରାଚୀରମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ବାହାରିଗଲେ, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ମହିମା ପାଇଁ ନିର୍ମିତ ସେହି ମନ୍ଦିରରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ନିଧି ସଦାକାଳ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ ହେଲା।" Acts of the Apostles, 145.

ବିଜୟୋତ୍ସବମୟ ପ୍ରବେଶର ପରଦିନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଘୋଷଣା କଲେ ଯେ ଯିହୁଦୀଙ୍କ ଘର ଉଜାଡ଼ ହୋଇଯାଇଛି, ଏବଂ ବିଚ୍ଛେଦଟି ଅନ୍ତିମ ରୂପ ପାଇଥିଲା। ତେଣୁ, ବିଜୟୋତ୍ସବମୟ ପ୍ରବେଶର ଦିନ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ସମୟରେ ହିଁ ସେହି ବିଚ୍ଛେଦ ଅନ୍ତିମ ରୂପ ପାଇଥିଲା।

> "ଯେରୁଶାଲେମ ତାଙ୍କ ର ଯତ୍ନ ର ସନ୍ତ ାନ ଥିଲା, ଏବଂ ଯେପରି ଜଣେ ସ୍ନେ ହଶୀଳ ପିତା ଜଣେ ବିପଥଗାମୀ ପୁଅ ପାଇଁ ଶୋକ କରେ, ସେପରି ଯିଶୁ ସେହି ପ୍ର ିୟ ନଗର ପାଇଁ କାନ୍ଦ ିଲେ। ମୁଁ କିପରି ତୋତେ ଛାଡ଼ି ଦେବି? ମୁଁ କିପରି ଦେଖିପାରିବି ଯେ ତୁମେ ବିନାଶ ପାଇଁ ସମର୍ପିତ ହେଉଛ? ମୁଁ କି ତୋତେ ତୋର ଅଧର୍ମର ପାତ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ଯିବାକୁ ଦେଇଦେବି? ଜଣେ ଆତ୍ମ ାର ମୂଲ୍ୟ ଏପରି ଯେ, ତାହା ସହ ତୁଳନା କଲେ ସମସ୍ତ ଜଗତ ଅସାରତାରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ; କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଏକ ସମ୍ପ ୂର୍ଣ୍ଣ ଜାତି ହରାଇଯିବାକୁ ଥିଲା। ଯେତେବେଳେ ଶୀଘ୍ର ପଶ୍ଚ ିମାଭିମୁଖୀ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆକାଶରୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେବ, ସେତେବେଳେ ଯେରୁଶାଲେମର ଅନୁଗ୍ର ହର ଦିନ ଶେଷ ହୋଇଯିବ। ଓଲିଭେତ ପର୍ବତର ଢାଳରେ ଯାତ୍ର ାଶ୍ରେ ଣୀ ଯେତେବେଳେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଯେରୁଶାଲେମ ପାଇଁ ପଶ୍ଚ ାତ୍ତ ାପ କରିବାର ସମୟ ସମ୍ପ ୂର୍ଣ୍ଣ ଶେଷ ହୋଇନଥିଲା। କୃପାର ଦୂତୀ ସେତେବେଳେ ନ୍ୟ ାୟ ଓ ଶୀଘ୍ର ଆସୁଥିବା ବିଚାରକୁ ସ୍ଥ ାନ ଦେବା ପାଇଁ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସିଂହାସନରୁ ଅବତରିବାକୁ ନିଜ ପକ୍ଷ ଗୁଡ଼ିକୁ ମୁଡୁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଖ୍ର ୀଷ୍ଟ ଙ୍କ ର ମହାନ ପ୍ରେ ମମୟ ହୃଦୟ ତଥାପି ଯେରୁଶାଲେମ ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରୁଥିଲା, ଯେହା ତାଙ୍କ ର କୃପାଗୁଡ଼ିକୁ ଅବହେଳା କରିଥିଲା, ତାଙ୍କ ର ସତର୍କବାଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ତୁଚ୍ଛ ମନେ କରିଥିଲା, ଏବଂ ତାଙ୍କ ର ରକ୍ତ ରେ ନିଜ ହସ୍ତ ରଞ୍ଜ ିତ କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲା। ଯଦି କେବଳ ଯେରୁଶାଲେମ ପଶ୍ଚ ାତ୍ତ ାପ କରିଥାନ୍ତ ା, ତେବେ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟ ଧିକ ଦେରି

ହୋଇନଥାନ୍ତ ।। ଅସ୍ତ ମାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ର ଶେଷ କିରଣଗୁଡ଼ିକ ଯେତେବେଳେ ମନ୍ଦ ିର, ମିନାର ଏବଂ ଶିଖର ଉପରେ ରହିଯାଉଥିଲା, ସେତେବେଳେ କୌଣସି ଶୁଭ ଦୂତ କି ସେହି ନଗରକୁ ଉଦ୍ଧ ।ରକର୍ତ୍ତ ାଙ୍କ ପ୍ରେ ମ ଦିଗକୁ ନେଇଯାଇ ତାହାର ନିର୍ଦ୍ଧ ାରିତ ନାଶକୁ ଦୂର କରିନଥାନ୍ତ ।? ସୁନ୍ଦ ର କିନ୍ତୁ ଅପବିତ୍ର ନଗର, ଯେହା ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ କ୍ତ ।ମାନଙ୍କ ୁ ପଥର ମାରିଥିଲା, ଯେହା ଈଶ୍ୱ ରପୁତ୍ର ଙ୍କ ୁ ପ୍ର ତ୍ୟ ।ଖ୍ୟ ।ନ କରିଥିଲା, ଯେହା ନିଜ ଅନୁତାପହୀନତାଦ୍ୱ ।ରା ନିଜକୁ ଦାସତ୍ୱ ର ଶୃଙ୍ଖ ଳରେ ବାନ୍ଧ ୁଥିଲା,—ତାହାର କୃପାର ଦିନ ପ୍ର ।ୟ ଶେଷ ହୋଇଆସିଥିଲା!”

“ତଥାପି ପୁନରାୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା ଯେରୁଶାଲେମଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି। ଦିନ ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଆଯାଏ। ସାକ୍ଷ୍ୟର ସ୍ୱର ଉଚ୍ଚାରିତ ହୁଏ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ଅତୀତରୁ ଆସୁଥିବା ଆହ୍ୱାନକୁ ପ୍ରତିଉତ୍ତର ଦେଇ। ଯଦି ଯେରୁଶାଲେମ ସେହି ଆହ୍ୱାନ ଶୁଣିବ, ଯଦି ସେ ନିଜର ଦ୍ୱାରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରବେଶ କରୁଥିବା ତାରକଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବ, ତେବେ ସେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର ପାଇପାରେ।”

ଯିରୁଶାଲେମର ଶାସକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଏହି ସମ୍ବାଦ ପହଞ୍ଚିଲା ଯେ, ଯୀଶୁ ବହୁ ଲୋକସମାଗମ ସହ ନଗରର ଦିଗକୁ ଆସୁଛନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ସ୍ୱାଗତ ନାହିଁ। ଭୟଭୀତ ହୋଇ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ବାହାରିଲେ, ଏହି ଆଶାରେ ଯେ ସେହି ଜନସମୂହକୁ ଛିଟରାଇ ଦେଇପାରିବେ। ଯେତେବେଳେ ଶୋଭାଯାତ୍ରା ଜୟତୁନ ପର୍ବତରୁ ତଳକୁ ଅବତରଣ କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲା, ଶାସକମାନେ ତାହାକୁ ଅବରୋଧ କଲେ। ସେମାନେ ଏହି କୋଳାହଳମୟ ଆନନ୍ଦଧ୍ୱନିର କାରଣ ପଚାରିଲେ। ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ, “ଏହି ଲୋକ କିଏ?” ସେତେବେଳେ ପ୍ରେରଣାର ଆତ୍ମାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଲେ। ସେମାନେ ଉଚ୍ଚାରଣଶୀଳ ଭାଷାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମାନଙ୍କୁ ପୁନରୁକ୍ତ କଲେ:

“ଆଦମ ତୁମକୁ କହିବେ, ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ବୀଜ ହିଁ ସର୍ପର ମୁଣ୍ଡକୁ ଚୂର୍ଣ୍ଣ କରିବ।”

“ଅବ୍ରାହାମଙ୍କୁ ପଚାର; ସେ ତୁମକୁ କହିବେ, ସେ ‘ଶାଲେମର ରାଜା ମେଲ୍କିଜେଦେକ,’ ଶାନ୍ତିର ରାଜା ଅଟନ୍ତି। ଉତ୍ପତ୍ତି 14:18।”

“ଯାକୋବ ତୁମକୁ କହିବେ, ସେ ଯିହୂଦା ଗୋତ୍ରର ଶିଲୋହ ଅଟନ୍ତି।”

“ଯିଶାୟା ତୁମକୁ କହିବେ, ‘ଇମ୍ମାନୁଏଲ୍,’ ‘ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ, ପରାମର୍ଶଦାତା, ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦେବ, ଚିରସ୍ଥାୟୀ ପିତା, ଶାନ୍ତିର ରାଜକୁମାର।’ ଯିଶାୟା 7:14; 9:6।”

“ଯିରିମିୟ ତୁମକୁ କହିବେ, ଦାଉଦଙ୍କର ଶାଖା, ‘ଯିହୋବା ଆମର ଧର୍ମିକତା।’ ଯିରିମିୟ 23:6।”

“ଦାନିଏଲ ତୁମକୁ କହିବେ, ସେହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ମଶୀହା। ”

“ହୋଶେୟ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହିବେ, ସେ ‘ସେନାମାନଙ୍କର ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର; ପ୍ରଭୁ ହେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ସ୍ମରଣୀୟ ନାମ।’ ହୋଶେୟ 12:5।”

“ବପ୍ତିସ୍ମଦାତା ଯୋହନ ତୁମମାନଙ୍କୁ କହିବେ, ସେ ‘ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମେଷଶାବକ, ଯିଏ ଜଗତର ପାପକୁ ବହନ କରି ନେଇଯାଆନ୍ତି।’ ଯୋହନ 1:29।”

“ମହାନ ଯିହୋବା ତାଙ୍କ ସିଂହାସନରୁ ଘୋଷଣା କରିଛନ୍ତି, ‘ଏହି ମୋର ପ୍ରିୟ ପୁତ୍ର।’ ମାଥିଉ 3:17.”

“ଆମେ, ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ, ଘୋଷଣା କରୁଛୁ, ଏହିଜଣେ ହେଉଛନ୍ତି ଯୀଶୁ, ମସୀହା, ଜୀବନର ଅଧିପତି, ଜଗତର ମୁକ୍ତିଦାତା।”

“ଏବଂ ଅନ୍ଧକାରର ଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ରାଜକୁମାର ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରି କହେ, ‘ମୁଁ ଜାଣେ, ତୁମେ କିଏ— ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପବିତ୍ରଜନ।’ ମାର୍କ 1:24।” ଦ ଡିଜାୟର ଅଫ ଏଜେସ୍, 577–579.

ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ ଙ୍କ ବିଜୟୋତ୍ସ ବମୟ ପ୍ର ବେଶର ଇତିହାସ, ମିଲେରାଇଟ୍ ସମୟକାଳରେ ମଧ୍ୟ ରାତ୍ର ୀର ଘୋଷଣାର ଇତିହାସର ଏକ ପୂର୍ବଛାୟା ଥିଲା। ସିଷ୍ଟ ର ହ ୍ୱାଇଟଙ୍କ ଏହି ଅନୁଛେଦ ଦର୍ଶାଏ ଯେ, ପ୍ର ବେଶ ଆରମ୍ଭ ହେବାବେଳେ ଲୋକମାନେ

ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ପ୍ରେରଣାର ଅଧୀନରେ ଆସିଥିଲେ, ଏବଂ ପରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ରୁକି ଯେରୁଶାଲେମ ଉପରେ କାନ୍ଦିଲେ। ତାହାପରେ ସେ ପୁନର୍ବାର ପ୍ରବେଶକୁ ଜାରି ରଖିଲେ, ଏବଂ ପରେ ଯିହୁଦୀ ନେତୃତ୍ୱଙ୍କ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଲେ। ମୁଁ ଏହି କାହାଣୀର କିଛି ବିଶେଷ ଗୁଣଧର୍ମକୁ ପୃଥକ କରି ଦେଖାଇବାକୁ ଚାହେଁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମିଲେରାଇଟମାନଙ୍କ ଇତିହାସରେ ପୁନରାବୃତ ହୋଇଥିବା ପଥଚିହ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିହେବ। କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ମୁଁ ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଗୋଟିଏ ବିଷୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଚାହେଁ। ଆମେ ଯାହା ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟଙ୍କଠାରୁ ସେହିମାତ୍ର ଉଦ୍ଧୃତ କଲୁ, ତାହା ଗୋଟିଏ ଅଧ୍ୟାୟର ଶେଷ ଅଂଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅଧ୍ୟାୟର ଆରମ୍ଭରେ ଏହିପରି କୁହାଯାଇଛି।

> ଯିରୁଶାଲେମକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଜୟୋଲ୍ଲାସପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରବେଶ ତାଙ୍କର ସ୍ୱର୍ଗର ମେଘମାଳାରେ ଶକ୍ତି ଓ ମହିମାସହ ଆଗମନର ଏକ ମ୍ଳାନ ପୂର୍ବଛାୟାମାତ୍ର ଥିଲା, ଯାହା ଦୂତମାନଙ୍କର ବିଜୟୋଲ୍ଲାସ ଓ ପବିତ୍ରମାନଙ୍କର ଆନନ୍ଦୋତ୍ସବ ମଧ୍ୟରେ ଘଟିବ। ସେତେବେଳେ ପୁରୋହିତମାନେ ଓ ଫାରିଶୀମାନଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କହିଥିବା ଏହି କଥା ପୂରଣ ହେବ: 'ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଯେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେ ଧନ୍ୟ—ତୁମେ ଏହା ନ କହି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏପରେ ମୋତେ ଦେଖିବ ନାହିଁ।' ମାଥିଉ 23:39। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ଦର୍ଶନରେ ଜଖରିୟାଙ୍କୁ ସେହି ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବିଜୟର ଦିନ ଦେଖାଯାଇଥିଲା; ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଆଗମନବେଳେ ଯେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କର ପରିଣାମକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଦେଖିଥିଲେ: 'ସେମାନେ ଯାହାଙ୍କୁ ବିଦ୍ଧ କରିଅଛନ୍ତି, ସେହି ମୋ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିବେ; ଏବଂ ଯେପରି କେହି ନିଜ ଏକମାତ୍ର ପୁଅ ପାଇଁ ବିଳାପ କରେ, ସେପରି ସେମାନେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବିଳାପ କରିବେ; ଏବଂ ଯେପରି କେହି ନିଜ ପ୍ରଥମଜାତ ପୁଅ ପାଇଁ ଗଭୀର ବେଦନାଭୋଗ କରେ, ସେପରି ସେମାନେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ତିକ୍ତ ବେଦନାଭୋଗ କରିବେ।' ଜଖରିୟା 12:10। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସହରଟିକୁ ଦେଖି ତାହା ପାଇଁ ବିଳାପ କଲେବେଳେ, ସେ ଏହି ଦୃଶ୍ୟକୁ ପୂର୍ବରୁ ଦେଖିଥିଲେ। ଯିରୁଶାଲେମର ସାମୟିକ ଧ୍ୱଂସରେ ସେ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବିନାଶକୁ ଦେଖିଥିଲେ, ଯେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ରକ୍ତପାତର ଦୋଷୀ ଥିଲେ।
>
> "ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କର ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତି ଘୃଣାକୁ ଦେଖିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଏହା କେଉଁ ପରିଣତିକୁ ନେଇଯିବ, ସେଥି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ଏଯାବତ୍ ଦେଖିନଥିଲେ। ସେମାନେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଇସ୍ରାଏଲର ପ୍ରକୃତ ଅବସ୍ଥାକୁ ବୁଝିନଥିଲେ, ନାହିଁ କି ଯିରୁଶାଲେମ ଉପରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଥିବା ପ୍ରତିଫଳକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରିଥିଲେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତମୂଳକ ପାଠ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଦେଲେ।"
>
> "ଯିରୂଶାଲେମ ପ୍ରତି ଶେଷ ଆବେଦନ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଥିଲା। 'ଏହେ କିଏ?'—ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ ଜନସମୁଦାୟଙ୍କ ମୁଖରୁ ଅତୀତର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ସ୍ୱର ପ୍ରତିଧ୍ୱନିତ ହେଉଥିବାକୁ ଯାଜକମାନେ ଓ ଶାସକମାନେ ଶୁଣିଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତାହାକୁ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେରଣାର ସ୍ୱର ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିଲେ ନାହିଁ। କ୍ରୋଧ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିରବ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ। ସେହି ଭିଡ଼ ମଧ୍ୟରେ ରୋମୀୟ ଅଧିକାରୀମାନେ ଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ତାଙ୍କ ଶତ୍ରୁମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଏକ ବିଦ୍ରୋହର ନେତା ବୋଲି ଅଭିଯୋଗ କଲେ। ସେମାନେ ଏହା ପ୍ରତିପାଦନ କଲେ ଯେ, ସେ ମନ୍ଦିର ଉପରେ ଅଧିକାର କରିବାକୁ ଓ ଯିରୂଶାଲେମରେ ରାଜା ଭାବେ ରାଜ୍ୟ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି।" The Desire of Ages, 580.

ମୁଁ ଯେ ବିଷୟଟି ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ ଚାହୁଁନଥିଲି, ସେହି ହେଲା—ଯିରୂଶାଲେମକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଜୟୋତ୍ସବମୟ ପ୍ରବେଶ କେବଳ ମିଲେରାଇଟ ଇତିହାସର ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣାକୁ ମାତ୍ର ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଭାବେ ସୂଚିତ କରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଜଗତର ଶେଷକୁ ମଧ୍ୟ ସୂଚିତ କରେ। ଏହା ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ବିଂଶତମ ଅଧ୍ୟାୟର ସହସ୍ରବର୍ଷର ଆରମ୍ଭରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପୁନର୍ଆଗମନ ସହିତ ମଧ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ଏବଂ ସହସ୍ରବର୍ଷର ଶେଷରେ ନୂତନ ଯିରୂଶାଲେମ ସହିତ ତାଙ୍କର ଆଗମନ ସହିତ ମଧ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧିତ। ଏହା ତାଙ୍କର ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ସମୟରେ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ସହିତ ମଧ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ଏବଂ ସହସ୍ରବର୍ଷର ଶେଷରେ ସେମାନଙ୍କର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବିଚାର ସହିତ ମଧ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧିତ। ଶେଷ ପ୍ରସଙ୍ଗର ଆରମ୍ଭରେ କୁହାଯାଇଛି, "ଯିରୂଶାଲେମ ପ୍ରତି ଶେଷ ଆବେଦନ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଥିଲା। 'ଏହା କିଏ?'—ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ ଜନସମୁଦାୟ ଯେତେବେଳେ ଅତୀତର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ କଣ୍ଠଧ୍ୱନିକୁ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିତ କଲେ, ପୁରୋହିତମାନେ ଓ ଶାସକମାନେ ସେହି କଣ୍ଠଧ୍ୱନିକୁ ଶୁଣିଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତାହାକୁ ଦୈବପ୍ରେରଣାର ସ୍ୱର ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ।"

ଶେଷ ଆବେଦନ ବ୍ୟର୍ଥ ହେଲା, ଏବଂ ସେହି ଆବେଦନକୁ "ଅତୀତର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ସ୍ୱର" ବୋଲି ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଗଲା। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦିନରେ ଥିବା ବହୁସଂଖ୍ୟକ ଲୋକ ତାଙ୍କର ଶେଷ ଆବେଦନକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ, କାରଣ

ସେମାନେ ପୁରୁଣା ପଥଗୁଡ଼ିକୁ ଫେରିବା ପାଇଁ ଯିରେମିୟଙ୍କ ପରାମର୍ଶକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ। ସେମାନେ "ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି" ପଦ୍ଧତିକୁ ମଧ୍ୟ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ, କାରଣ ଶିଷ୍ୟମାନେ "ଏହେ କିଏ" ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ ଅନେକ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ଏକତ୍ର କରି, ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି, ଏଠାରୁ ଅଳ୍ପ ଏବଂ ସେଠାରୁ ଅଳ୍ପ।

ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେରୁଶାଲେମକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି, ସେ ପଥମଧ୍ୟରେ ଅଟକି ଯାଆନ୍ତି। ଏହାର ଆରମ୍ଭ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ପୂର୍ତ୍ତି ସହିତ ହୁଏ, ଯେତେବେଳେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆରୋହଣ ପାଇଁ ଗଧିକୁ ଆଣିଥାନ୍ତି। ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପଶୁ ଉପରେ ଆରୋହଣ କରିନଥିଲେ, ଏବଂ ସେହି ପଶୁଟି ଉପରେ ମଧ୍ୟ କେବେ କାହାରି ଆରୋହଣ ହୋଇନଥିଲା। ଏହି ତର୍କ ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, କାରଣ କେଉଁ ପଶୁ ପ୍ରଥମଥରେ ଆରୋହୀକୁ ସ୍ୱୀକାର କରେ, ଏବଂ କିଏ ସେହି ଗଧି ଉପରେ ଆରୋହଣକୁ ସମ୍ଭାଳିବା ଜାଣେ, ଯାହା ପୂର୍ବରୁ କେବେ ଏହା କରିନଥିଲା। ଏହା ସେହି ଘଟଣା ସହିତ ସଦୃଶ, ଯେତେବେଳେ ଫିଲିଷ୍ଟୀୟମାନେ ଚୁକ୍ତିସିନ୍ଧୁକ ସହିତ ରଥ ଉପରେ ଏକ ନୈବେଦ୍ୟ ରଖିଥିଲେ, ଏବଂ ଯୋଡିଥିଲେ ଦୁଇଟି ଗାୟକୁ, ଯେଉଁମାନେ ଉଭୟେ ଦୁଧପିଅ କଳାବଛାମାନଙ୍କୁ ପାଳୁଥିଲେ, ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ପୂର୍ବରୁ କେବେ ରଥ ଟାଣିନଥିଲେ; ତଥାପି ସେମାନେ ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ କଳାବଛାମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଚୁକ୍ତିସିନ୍ଧୁକକୁ ହିବ୍ରୀମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫେରାଇ ନେବା ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କଲେ। ଚୁକ୍ତିସିନ୍ଧୁକ ଯେରୁଶାଲେମକୁ ଯାଉଛି, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଦାଉଦ ଶେଷରେ ତାହାକୁ ଯେରୁଶାଲେମରେ ଆଣିଥିଲେ, ସେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଜୟୋତ୍ସବମୟ ପ୍ରବେଶର ପ୍ରତିରୂପ ହୋଇଥିଲେ।

ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଗଧାର ଉପରେ ଆସୀନ ହେଲେ, ଲୋକମାନେ ନିଜ ନିଜ ବସ୍ତ୍ର ପଥରେ ବିଛାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ, ତାଳ ଡାଳି କାଟିଲେ, ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ଘୋଷଣା କଲେ, "ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ହୋଶାନ୍ନା; ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଯିଏ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେ ଧନ୍ୟ! ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ହୋଶାନ୍ନା।" (Matthew 21:9) ନେତାମାନେ ପ୍ରତିରୋଧ କରି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଜନସମୁଦାୟକୁ ନିରବ କରିବା ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ କଲେ। ସେମାନେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଲେ, ଏବଂ ଯିରୁଶାଲେମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିବା ହାରାଇଯାଇଥିବା ମାନବଜାତି ପାଇଁ କାନ୍ଦିବାକୁ ଯୀଶୁ ଅଟକିଲେ। ପରେ ଶୋଭାଯାତ୍ରା ଆଗକୁ ବଢ଼ିଲା, ଏବଂ ନେତାମାନେ ପୁନର୍ବାର ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରି ଯୀଶୁ କିଏ ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ଦାବି କଲେ। ତାହା ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନଙ୍କର ପଙ୍କ୍ତି ପରେ ପଙ୍କ୍ତି ସାକ୍ଷ୍ୟଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତର ଦେଲେ।

ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେ ଇତିହାସକୁ ବିଚାର କରୁଛୁ, ତାହାର ପୂର୍ବରୁ ଲାଜାରଙ୍କର ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଘଟିଥିଲା, ଯାହା ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ ଚିତ୍ରିତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଧାରାରେ ପ୍ରଥମ ନିରାଶାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ; ଏବଂ ଯେରୁଶାଲେମକୁ ଦାଉଦଙ୍କ ବିଜୟୀ ପ୍ରବେଶର ଧାରାରେ ଉଜ୍ଜାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସିନ୍ଧୁକକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବା ମଧ୍ୟ ଏହାର ପୂର୍ବରୁ ଘଟିଥିଲା। ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ବିଳମ୍ବର ଏକ ସମୟସହ ଜଡିତ; ଏବଂ ଲାଜାର ଅସୁସ୍ଥ ବୋଲି ପ୍ରଥମେ ଶୁଣିବାବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବିଳମ୍ବ କରିଥିଲେ, ଯେପରି ଉଜ୍ଜା ଯେଠାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ ସେଠାରେ ସିନ୍ଧୁକକୁ ରଖି ଦାଉଦ ବିଳମ୍ବ କରିଥିଲେ, ପରେ ସେ ତାହାକୁ ପୁନର୍ବାର ଆଣିଥିଲେ। ଲାଜାର ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ, ଏବଂ ତାହାପରେ ପୁନରୁତ୍ଥିତ ହେଲେ। ପରେ ଯେ ଗଧା ଉପରେ ଯୀଶୁ ଆରୋହଣ କରି ଯେରୁଶାଲେମକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ, ସେହି ଗଧାକୁ ନେଇଯାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଲାଜାର ହିଁ ଥିଲେ।

ମିଲେରାଇଟ୍ ଇତିହାସରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ୧୯ ଏପ୍ରିଲ, ୧୮୪୪ ରେ, ପ୍ରଥମ ନିରାଶାର ସମୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ, ଯାହା ବିଳମ୍ବ ସମୟର ଆରମ୍ଭକୁ ସୂଚିତ କଲା। ତାହା ପରେ ସାମୁଏଲ୍ ସ୍ନୋ "ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆହ୍ୱାନ" ବାର୍ତ୍ତାକୁ କ୍ରମେ ବିକଶିତ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ। ସେହି ବାର୍ତ୍ତାର କ୍ରମଶଃ ବିକାଶ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଯିରୁଶାଲେମକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି। ସ୍ନୋଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟର ଅଗ୍ରଗତି ମଧ୍ୟ ସନ୍ଧିବାକ୍ସର ଯାତ୍ରାରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି—ଫିଲିଷ୍ଟୀୟମାନଙ୍କ ନିକଟରୁ, ଗାଡ଼ିକୁ, ଉଜ୍ଜାହଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଏବଂ ଶେଷରେ ଯିରୁଶାଲେମକୁ।

ନେତାମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଭିଡ଼କୁ ନିରବ କରିବାକୁ କହିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଲୋକମାନଙ୍କର ଘୋଷଣା ଦ୍ୱାରା ଏହି ପ୍ରବେଶର ଆରମ୍ଭ ହୁଏ; ତାହା ପରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର କ୍ରନ୍ଦନ, ଏବଂ ପଛରେ, ଯେତେବେଳେ ହଠୀ ନେତାମାନେ ପଚାରିଥିଲେ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କିଏ, ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଘୋଷଣା ହୁଏ। ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରେରଣାର ଯେ ପ୍ରକାଶ ପ୍ରଥମେ ହଠୀ ନେତାମାନଙ୍କର ପ୍ରତିକ୍ରିୟାକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିଲା, ସେହି ପ୍ରକାଶ ପୁଣି ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହେଲା, ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ "line upon line" ଭାବରେ ଅତୀତରୁ ଆସିଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ଏକ ବହୁସଂଖ୍ୟକ ସମୂହକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ। ସେହି ଦିନ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ହେବାବେଳେ, ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ୍ ଦେବଙ୍କଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ

କରାଯାଇଥିଲା।

ସେହି ଇତିହାସରେ ଆମକୁ ଏହା ଜଣାଯାଏ ଯେ, ଶିଷ୍ୟମାନେ "ଯେହି ପ୍ରତିଫଳଦାୟକ ଦଣ୍ଡ ଯିରୁଶାଲେମ ଉପରେ ପଡିବାକୁ ଥିଲା, ତାହାକୁ ବୁଝିପାରି ନଥିଲେ।" ଯେ "ପ୍ରତିଫଳଦାୟକ ଦଣ୍ଡ" "ଯିରୁଶାଲେମ ଉପରେ ପଡିବାକୁ" ଥିଲା, ତାହା ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ "ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତମୂଳକ ଶିକ୍ଷା" ଦ୍ୱାରା ଚିତ୍ରିତ କରାଯାଇଥିଲା। ସେହି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତମୂଳକ ଶିକ୍ଷା ଥିଲା ଡିମ୍ବିରି ଗଛକୁ ଶାପ ଦେବା। ଯିରୁଶାଲେମର ଧ୍ୱଂସ—ଯାହାକି ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେତେବେଳେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୁଝିନଥିଲେ—ତାହା ଡିମ୍ବିରି ଗଛକୁ ଶାପ ଦେବା ଦ୍ୱାରା ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହାସହ ଡିମ୍ବିରି ଗଛ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୂର୍ବରୁ ଯେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ, ତାହା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ।

> "ଏହି ସତର୍କବାଣୀ ସମସ୍ତ କାଳ ପାଇଁ ଅଟେ। ଯେ ବୃକ୍ଷକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜ ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ, ସେହି ବୃକ୍ଷକୁ ଶାପ ଦେବାର ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ସମସ୍ତ ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ସତର୍କବାଣୀରୂପେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଅଛି। ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସେବା କରିବା ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଜୀବନରେ ପାଳନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଅନେକେ ଅଛନ୍ତି, ଯେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦୟାମୟ, ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ଜୀବନକୁ ଜୀବନ୍ତ କରନ୍ତି ନାହାନ୍ତି। କିଛି ଲୋକ, ଯେମାନେ ନିଜକୁ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ବୋଲି ଭାବନ୍ତି, ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ ସେବା କ'ଣ, ତାହା ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ। ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କରନ୍ତି ଏବଂ ଅଧ୍ୟୟନ କରନ୍ତି। ସେମାନେ କେବଳ ନିଜ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଚାଲନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସମୟର ମୂଲ୍ୟ କେବଳ ସେତିକି, ଯେତିକି ସେମାନେ ନିଜ ପାଇଁ ସଂଗ୍ରହ କରିପାରନ୍ତି। ଜୀବନର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ଏହି ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ। ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୁହେଁ, ନିଜମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେବା କରନ୍ତି। ଈଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଏମିତି ଜଗତରେ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ସେବା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ। ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ଭବ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରରେ ନିଜ ସହମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସହାୟତା କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥ ଏତେ ବଡ଼ ହୋଇଯାଇଛି ଯେ, ସେମାନେ ଅନ୍ୟ କିଛି ଦେଖିପାରନ୍ତି ନାହିଁ। ସେମାନେ ମାନବଜାତି ସହିତ ସମ୍ପର୍କରେ ନାହାନ୍ତି। ଯେମାନେ ଏପରିକରି ନିଜ ପାଇଁ ବଞ୍ଚନ୍ତି, ସେମାନେ ସେହି ଡୁମୁର ବୃକ୍ଷ ସଦୃଶ, ଯାହା ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ଦେଖାଦେଖି ରଖିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଫଳହୀନ ଥିଲା। ସେମାନେ ଉପାସନାର ଆଚାର-ବିଧି ପାଳନ କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ କିମ୍ବା ବିଶ୍ୱାସ ବିନା। ଘୋଷଣାରେ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ସମ୍ମାନ କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞାପାଳନର ଅଭାବ ଅଛି। ସେମାନେ କହନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କରନ୍ତି ନାହିଁ। ଡୁମୁର ବୃକ୍ଷ ଉପରେ ଉଚ୍ଚାରିତ ଦଣ୍ଡବାକ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରନ୍ତି ଯେ, ଏହି ନିରର୍ଥକ ଦେଖାଦେଖି ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ କେତେ ଘୃଣ୍ୟ। ସେ ଘୋଷଣା କରନ୍ତି ଯେ, ପ୍ରକାଶ୍ୟ ପାପୀ ସେହି ଲୋକଠାରୁ କମ୍ ଦୋଷୀ, ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବା କରୁଛି ବୋଲି ଦାବି କରେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମହିମା ପାଇଁ କୌଣସି ଫଳ ଧାରଣ କରେ ନାହିଁ।"

> "ଯିରୁଶାଲେମକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଗମନ ପୂର୍ବରୁ କୁହାଯାଇଥିବା ଡୁମୁର ଗଛର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ, ଫଳହୀନ ଗଛକୁ ଶାପ ଦେଇ ସେ ଯେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ, ତାହା ସହ ସିଧାସଳଖ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଥିଲା।" The Desire of Ages, 584.

ନେତାମାନଙ୍କ ସହ ଶେଷ ସମ୍ମୁଖ ସଂଘର୍ଷ ପରେ, ଯୀଶୁ ସମଗ୍ର ରାତି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ପାଇଁ ନିବୃତ୍ତ ହେଲେ; ପରେ ପ୍ରଭାତରେ ଡୁମୁର ଗଛ ପାଖରୁ ଯାଉଥିବା ବେଳେ ସେ ତାହାକୁ ଶାପ ଦେଲେ।

> "ପକ୍ୱ ଡୁମୁର ଫଳର ଋତୁ ନୁହେଁଥିଲା, କେବଳ କିଛି ବିଶେଷ ସ୍ଥାନରେ ତାହାର ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଥାଇପାରୁଥିଲା; ଏବଂ ଯେରୁଶାଲେମ ସମୀପସ୍ଥ ଉଚ୍ଚଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରକୃତରେ କୁହାଯାଇପାରୁଥିଲା, 'ଡୁମୁରର ସମୟ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇନଥିଲା।' କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଫଳବାଗିଚାକୁ ଯୀଶୁ ଆସିଥିଲେ, ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ଗଛ ଅନ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ଆଗରୁ ଥିବା ପରି ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିଲା। ସେହି ଗଛଟି ଆଗରୁହିଁ ପତ୍ରରେ ଆବୃତ ଥିଲା। ଡୁମୁର ଗଛର ସ୍ୱଭାବ ହେଉଛି, ପତ୍ର ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ବଢୁଥିବା ଫଳ ଦେଖା ଦେଇଥାଏ। ଏହିପରି, ପୂର୍ଣ୍ଣ ପତ୍ରାବୃତ ସେହି ଗଛଟି ସୁବିକଶିତ ଫଳର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦେଉଥିଲା। କିନ୍ତୁ ତାହାର ଦୃଶ୍ୟମାନ ରୂପ ଭ୍ରମଜନକ ଥିଲା। ତାହାର ଶାଖାପ୍ରଶାଖାଗୁଡ଼ିକୁ, ସବୁଠାରୁ ତଳସ୍ଥ ଡାଳରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସର୍ବୋଚ୍ଚ କୋମଳ ଟିପ୍‌ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖୋଜିବା ପରେ, ଯୀଶୁ 'ପତ୍ର ବ୍ୟତୀତ କିଛିହିଁ ପାଇଲେ ନାହିଁ।' ସେହି ଗଛଟି ଆଡମ୍ବରପୂର୍ଣ୍ଣ ପତ୍ରପଲ୍ଲବର ଏକ ପୁଞ୍ଜମାତ୍ର ଥିଲା, ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ କିଛି ନୁହେଁ।"

“ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତାହାର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଗୋଟିଏ ଶୋଷକ ଶାପ ଉଚ୍ଚାରଣ କଲେ। ‘ଏପରେ ଚିରକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ତୋତେଠାରୁ ଫଳ ଭୋଜନ ନ କରୁ,’ ସେ କହିଲେ। ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରଭାତରେ, ଉଦ୍ଧାରକ ଓ ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ପୁନରାୟ ସହର ଦିଗକୁ ଯାଉଥିବାବେଳେ, ଶୁଖିଯାଇଥିବା ଶାଖାମାନେ ଓ ଝୁଲିପଡ଼ିଥିବା ପତ୍ରମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କଲା। ‘ଗୁରୁଦେବ,’ ପିତର କହିଲେ, ‘ଦେଖନ୍ତୁ, ଯେ ଡିମ୍ବିରି ଗଛକୁ ଆପଣ ଶାପ ଦେଇଥିଲେ, ସେହିଟି ଶୁଖିଯାଇଛି।’

“ଡୁମୁର ଗଛକୁ ଶାପ ଦେବାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଚକିତ କରିଥିଲା। ଏହା ସେମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ପଥ ଓ କାର୍ଯ୍ୟସହ ଅସମଞ୍ଜସ ପରି ଲାଗିଥିଲା। ସେମାନେ ପ୍ରାୟସଃ ତାଙ୍କୁ ଏହା ଘୋଷଣା କରୁଥିବା ଶୁଣିଥିଲେ ଯେ ସେ ଜଗତକୁ ଦୋଷାରୋପ କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜଗତ ଉଦ୍ଧାର ପାଉ ଭାବେ ଆସିଥିଲେ। ସେମାନେ ତାଙ୍କର ଏହି କଥା ସ୍ମରଣ କରିଥିଲେ, ‘ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରାଣ ନଷ୍ଟ କରିବାକୁ ନୁହେଁ, ବରଂ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି।’ ଲୂକ ୨:56। ତାଙ୍କର ଅଦ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟମାନ ସଦା ପୁନଃସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ହୋଇଥିଲା, କେବେ ନଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ। ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କୁ କେବଳ ପୁନଃସ୍ଥାପକ, ଆରୋଗ୍ୟଦାତା ଭାବରେ ମାତ୍ର ଜାଣିଥିଲେ। ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ଏକାକୀ ଭାବେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିଲା। ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ’ଣ? ସେମାନେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲେ।”

“ପରମେଶ୍ୱର ‘ଦୟାରେ ଆନନ୍ଦ କରନ୍ତି।’ ‘ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର କହୁଛନ୍ତି, ମୋର ଜୀବନର ଶପଥ, ଦୁଷ୍ଟଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁରେ ମୋର କୌଣସି ଆନନ୍ଦ ନାହିଁ।’ ମୀଖା 7:18; ଯିହିଜ୍କେଲ 33:11। ବିନାଶର କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ନ୍ୟାୟଦଣ୍ଡର ଘୋଷଣା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ‘ଅସାମାନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ।’ ଯିଶାୟ 28:21। କିନ୍ତୁ ଦୟା ଓ ପ୍ରେମରେ ସେ ଭବିଷ୍ୟତର ଉପରୁ ଆବରଣ ଉଠାନ୍ତି, ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପାପମୟ ପଥର ଫଳାଫଳ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି।”

“ଡୁମୁର ଗଛକୁ ଶାପ ଦେବା ଏକ କାର୍ଯ୍ୟରୂପୀ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଥିଲା। ସେହି ଫଳହୀନ ଗଛଟି, ଯେଉଁଥି କ୍ରିଷ୍ଟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜର ଦମ୍ଭପୂର୍ଣ୍ଣ ପତ୍ରାବଳୀକୁ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥିଲା, ଯିହୂଦୀ ଜାତିର ଏକ ପ୍ରତୀକ ଥିଲା। ଉଦ୍ଧାରକ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଇସ୍ରାଏଲର ବିନାଶର କାରଣ ଏବଂ ତାହାର ନିଶ୍ଚୟତାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲେ। ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ସେ ଗଛଟିକୁ ନୈତିକ ଗୁଣରେ ସମ୍ପନ୍ନ କଲେ ଏବଂ ତାହାକୁ ଦୈବୀ ସତ୍ୟର ବ୍ୟାଖ୍ୟାକାର କରିଦେଲେ। ଯିହୂଦୀମାନେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଜାତିଠାରୁ ପୃଥକ ଭାବେ ଆଗକୁ ଆସି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠା ଘୋଷଣା କରୁଥିଲେ। ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଶେଷ ଅନୁଗ୍ରହପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନ୍ୟ ଜନଗୋଷ୍ଠୀଠାରୁ ଅଧିକ ଧର୍ମିକତାର ଦାବି କରୁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଜଗତପ୍ରେମ ଏବଂ ଲାଭଲୋଭରେ ଦୁର୍ନୀତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ। ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ ଜ୍ଞାନକୁ ନେଇ ଗର୍ବ କରୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାସମୂହ ବିଷୟରେ ଅଜ୍ଞ ଥିଲେ, ଏବଂ କପଟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ। ସେହି ଫଳହୀନ ଗଛ ପରି, ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ ଦମ୍ଭପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାଖାଗୁଡ଼ିକୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ପ୍ରସାରିତ କରୁଥିଲେ, ଦେଖିବାକୁ ସୁସମୃଦ୍ଧ ଏବଂ ଚକ୍ଷୁକୁ ସୁନ୍ଦର, କିନ୍ତୁ ‘ପତ୍ର ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି’ ଦେଉନଥିଲେ। ଯିହୂଦୀ ଧର୍ମ, ତାହାର ଭବ୍ୟ ମନ୍ଦିର, ତାହାର ପବିତ୍ର ବେଦୀଗୁଡ଼ିକ, ତାହାର ମୁଣ୍ଡଶିରୋଭୂଷଣଧାରୀ ଯାଜକମାନେ ଏବଂ ଚିତ୍ତାକର୍ଷକ ଆଚାରବିଧିସମୂହ ସହିତ, ପ୍ରକୃତପକ୍ଷରେ ବାହ୍ୟ ଦୃଶ୍ୟରେ ସୁନ୍ଦର ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ନମ୍ରତା, ପ୍ରେମ ଏବଂ ପରୋପକାରିତାର ଅଭାବ ଥିଲା।” The Desire of Ages, 581, 582.

ଆମେ ଦୁଇଟି ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ଥାପନ କରି ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲୁ, ଯାହାର ଉତ୍ତର ଦେବା ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଆମେ ଅଛୁ। ସେହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଥିଲା, “ଜୀବିତମାନଙ୍କର ବିଚାର ୨/11 ରେ କାହିଁକି ଆରମ୍ଭ ହେଲା? ଜୀବିତମାନଙ୍କର ବାଇବେଲୀୟ ବିଚାର କ’ଣ?”

ଆମେ ଏମାତ୍ର ସ୍ଥାପିତ କରିଥିବା ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର କିଛି ପଙ୍କ୍ତି ହେଉଛି ଜୀବିତମାନଙ୍କର ନ୍ୟାୟବିଚାର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବାଇବେଲୀୟ ସାକ୍ଷ୍ୟ। ସେହି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ପଙ୍କ୍ତିଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ନ୍ୟାୟବିଚାରର “A, B, C’s” ଠାରୁ ଅଧିକ କିଛିକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରେ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ଆମେ ୨/11 ଏବଂ ଜୀବିତମାନଙ୍କର ନ୍ୟାୟବିଚାର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତର ଦେଉଛୁ।

“‘ମୁଁ ଦେଖିଲି,’ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଦାନିଏଲ କହନ୍ତି, ‘ଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସିଂହାସନମାନ ସ୍ଥାପିତ ହେଲା, ଏବଂ ଦିନମାନଙ୍କର ପ୍ରାଚୀନ ଜଣେ ବସିଲେ: ତାଙ୍କର ବସ୍ତ୍ର ହିମପରି ଧଳା ଥିଲା, ଏବଂ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡର କେଶ ଶୁଦ୍ଧ ଊନପରି; ତାଙ୍କର ସିଂହାସନ ଅଗ୍ନିଶିଖାମୟ, ଏବଂ ତାହାର ଚକାମାନ ଦହନଶୀଳ ଅଗ୍ନି। ଏକ ଅଗ୍ନିମୟ ସ୍ରୋତ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରୁ ନିସ୍ସରିତ ହୋଇ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଥିଲା: ସହସ୍ର ସହସ୍ର ତାଙ୍କର ସେବା କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ଦଶ ସହସ୍ର ଗୁଣିତ ଦଶ ସହସ୍ର ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିଲେ: ବିଚାରସଭା ବସିଲା, ଏବଂ ପୁସ୍ତକମାନ ଖୋଲାଗଲା।’ ଦାନିଏଲ

7:9, 10, R.V.”

“ଏହିପରି ଭାବେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଦ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କ ଦର୍ଶନରେ ସେହି ମହାନ ଓ ଗମ୍ଭୀର ଦିନ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହେଲା, ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀର ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଓ ଜୀବନ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତ ହେବ, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ‘ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟାନୁସାରେ’ ଫଳ ଦିଆଯିବ। ପ୍ରାଚୀନଦିନର ଜନ ହେଲେ ପରମେଶ୍ୱର ପିତା। ଗୀତକାର କହନ୍ତି: ‘ପର୍ବତଗୁଡ଼ିକ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, କିମ୍ବା ତୁମେ ପୃଥିବୀ ଓ ଜଗତକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଅନାଦିକାଳରୁ ଅନନ୍ତକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ତୁମେ ହେଁ ପରମେଶ୍ୱର।’ ଗୀତସଂହିତା ୨୦:2। ସମସ୍ତ ସତ୍ତାର ଉତ୍ସ ଏବଂ ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଝରଣାସ୍ୱରୂପ ଯିଏ, ନ୍ୟାୟବିଚାରରେ ଅଧ୍ୟକ୍ଷତା କରିବେ ସେହି ଜଣେ। ଏବଂ ପବିତ୍ର ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନେ ସେବକ ଓ ସାକ୍ଷୀରୂପେ, ସଂଖ୍ୟାରେ ‘ଦଶ ହଜାର ଗୁଣିତ ଦଶ ହଜାର, ଏବଂ ହଜାର ହଜାର,’ ଏହି ମହାନ ନ୍ୟାୟସଭାରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହନ୍ତି।”

“‘ଏବଂ ଦେଖ, ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ସଦୃଶ ଜଣେ ସ୍ୱର୍ଗର ମେଘମାଳା ସହ ଆସିଲେ, ଏବଂ ପୁରାତନ ଦିନମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିକଟକୁ ଆଣିଲେ। ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଅଧିପତ୍ୟ, ମହିମା ଓ ରାଜ୍ୟ ଦିଆଗଲା, ଯେପରି ସମସ୍ତ ଲୋକ, ଜାତି ଓ ଭାଷାମାନେ ତାଙ୍କ ସେବା କରନ୍ତୁ; ତାଙ୍କର ଅଧିପତ୍ୟ ଏକ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଅଧିପତ୍ୟ, ଯାହା କେବେ ଅତୀତ ହେବ ନାହିଁ।’ ଦାନିଏଲ ୭:୧୩, ୧୪। ଏଠାରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଆଗମନ ତାଙ୍କର ପୃଥିବୀକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ନୁହେଁ। ସେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପୁରାତନ ଦିନମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଅଧିପତ୍ୟ, ମହିମା ଓ ଏକ ରାଜ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଆସନ୍ତି, ଯାହା ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟର ସମାପ୍ତିବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଦିଆଯିବ। ଏହି ଆଗମନଟି, ପୃଥିବୀକୁ ତାଙ୍କର ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ନୁହେଁ, ଯାହାକି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀରେ ୧୮୪୪ ମସିହାରେ ୨୩୦୦ ଦିନର ଶେଷରେ ଘଟିବ ବୋଲି ପୂର୍ବରୁ କୁହାଯାଇଥିଲା। ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଦୂତମାନଙ୍କ ସହଚର୍ଯ୍ୟରେ, ଆମର ମହାନ ମହାୟାଜକ ଅତି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ଏବଂ ସେଠାରେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ତାଙ୍କର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ନିୟୋଜିତ ହେବା ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶ ହୋନ୍ତି—ଅନୁସନ୍ଧାନମୂଳକ ବିଚାରକାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଯେମାନେ ଏହାର ଲାଭ ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋନ୍ତି ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିବା ପାଇଁ।”

“ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ସେବାରେ କେବଳ ସେମାନେ ମାତ୍ର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନର ସେବାରେ ଅଂଶୀ ହୁଏଥିଲେ, ଯେମାନେ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ଓ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଥିଲେ, ଏବଂ ଯାହାଙ୍କ ପାପ ପାପବଳିର ରକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ରସ୍ଥାନକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହୋଇଥିଲା। ଏହିପରି, ଅନ୍ତିମ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ମହାନ ଦିନ ଓ ଅନୁସନ୍ଧାନାତ୍ମକ ବିଚାରରେ କେବଳ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରକାଶ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କର ମାମଲାମାନେ ମାତ୍ର ବିଚାରାଧୀନ ହୁଏ। ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କର ବିଚାର ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓ ପୃଥକ୍ କାର୍ଯ୍ୟ, ଏବଂ ତାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ସଂପନ୍ନ ହୁଏ। ‘ବିଚାର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୃହରୁ ଆରମ୍ଭ ହେବା ଉଚିତ; ଏବଂ ଯଦି ସେହି ଆମ ପାଖରୁ ପ୍ରଥମେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ତେବେ ସୁସମାଚାରକୁ ଅନାଜ୍ଞାକାରୀମାନଙ୍କର ଶେଷ କଣ ହେବ?’ 1 Peter 4:17.”

“ସ୍ୱର୍ଗରେ ଥିବା ଅଭିଲେଖ-ଗ୍ରନ୍ଥମାନେ, ଯେଉଁଥିରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ନାମ ଓ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଲିପିବଦ୍ଧ ଅଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ନ୍ୟାୟବିଚାରର ନିଷ୍ପତ୍ତିମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଦାନିଏଲ କହନ୍ତି: ‘ନ୍ୟାୟାସନ ବସିଲା, ଏବଂ ପୁସ୍ତକମାନେ ଖୋଲାଗଲା।’ ସେହି ଏକେଇ ଦୃଶ୍ୟର ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ପ୍ରକାଶକ ଆହୁରି କହନ୍ତି: ‘ଆଉ ଗୋଟିଏ ପୁସ୍ତକ ଖୋଲାଗଲା, ଯାହା ଜୀବନର ପୁସ୍ତକ; ଏବଂ ମୃତମାନଙ୍କୁ ସେହି ପୁସ୍ତକମାନେ ଲିଖାଯାଇଥିବା କଥାଅନୁସାରେ, ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାର କରାଗଲା।’ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 20:12।”

“ଜୀବନର ପୁସ୍ତକରେ ସେହି ସମସ୍ତଙ୍କର ନାମ ଲିଖିତ ଅଛି, ଯେମାନେ କେବେ ନ କେବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବାରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି। ଯୀଶୁ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ: ‘ଆନନ୍ଦ କର, କାରଣ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ନାମ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଲିଖିତ ଅଛି।’ ଲୂକ 10:20। ପୌଲ ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱସ୍ତ ସହକର୍ମୀମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କହୁଛନ୍ତି, ‘ଯେମାନଙ୍କର ନାମ ଜୀବନର ପୁସ୍ତକରେ ଅଛି।’ ଫିଲିପ୍ପୀୟ 4:3। ଦାନିଏଲ, ‘ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବେ ନ ଘଟିଥିବାପରି କଷ୍ଟର ସମୟ’ ଦିଗରେ ଦୃଷ୍ଟି ପାତ କରି, ଘୋଷଣା କରୁଛନ୍ତି ଯେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବେ, ‘ଯେଉଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣ ପୁସ୍ତକରେ ଲିଖିତ ଥିବାବେଳେ ପାଇଯିବେ।’ ଏବଂ ପ୍ରକାଶକ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ସେମାନେମାତ୍ର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନଗରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବେ, ଯେମାନଙ୍କର ନାମ ‘ମେଷଶାବକଙ୍କର ଜୀବନ ପୁସ୍ତକରେ ଲିଖିତ ଅଛି।’ ଦାନିଏଲ 12:1; ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 21:27।”

"'ସ୍ମରଣର ଗୋଟିଏ ପୁସ୍ତକ' ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଲିଖିତ ହୋଇଛି, ଯେଉଁଥିରେ 'ଯେମାନେ ଯିହୋବାଙ୍କୁ ଭୟ କରୁଥିଲେ ଓ ତାଙ୍କ ନାମକୁ ଧ୍ୟାନ କରୁଥିଲେ' ସେମାନଙ୍କର ସତ୍କର୍ମଗୁଡ଼ିକ ଲେଖିତ ଅଛି।" ମଲାଖୀ 3:16। ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସଭରା କଥାମାନ, ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରେମମୟ କାର୍ଯ୍ୟମାନ, ସ୍ୱର୍ଗରେ ନିବନ୍ଧିତ ହୋଇଛି। ନେହେମିୟା ଏହାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ସେ କହନ୍ତି: "ହେ ମୋର ପରମେଶ୍ୱର, ମୋତେ ସ୍ମରଣ କର, ... ଏବଂ ମୁଁ ମୋର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୃହ ପାଇଁ ଯେ ସତ୍କର୍ମଗୁଡ଼ିକ କରିଅଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଲୋପ କରିବେ ନାହିଁ।" ନେହେମିୟା 13:14। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ-ପୁସ୍ତକରେ ଧାର୍ମିକତାର ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ ଅମର କରାଯାଇଛି। ସେଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରତିରୋଧ କରାଯାଇଥିବା ପରୀକ୍ଷା, ପରାଜିତ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନ୍ଦ, ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଥିବା କୋମଳ କରୁଣାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶବ୍ଦ, ବିଶ୍ୱସ୍ତତାର ସହିତ ଇତିବୃତ୍ତ ରୂପେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଛି। ଏବଂ ତ୍ୟାଗର ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିମିତ୍ତେ ସହିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଓ ଶୋକ, ଲେଖାଯାଇଛି। ଗୀତକାର କହନ୍ତି: "ତୁମ୍ଭେ ମୋର ଭ୍ରମଣଗୁଡ଼ିକୁ ଗଣନା କରୁଛ; ମୋର ଅଶ୍ରୁଗୁଡ଼ିକୁ ତୁମ୍ଭ କୁପୀରେ ରଖ; ସେଗୁଡ଼ିକ କି ତୁମ୍ଭ ପୁସ୍ତକରେ ନାହିଁ?" ଗୀତସଂହିତା 56:8।

ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପାପମାନଙ୍କର ମଧ୍ଯ ଗୋଟିଏ ଅଭିଲେଖ ଅଛି। "କାରଣ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟକୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୁପ୍ତ ବିଷୟ ସହିତ, ସେହି ଭଲ ହେଉ କିମ୍ବା ମନ୍ଦ ହେଉ, ନ୍ୟାୟବିଚାରରେ ଆଣିବେ।" "ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନର୍ଥକ କଥା କହିବେ, ବିଚାରର ଦିନରେ ସେଥିପାଇଁ ହିସାବ ଦେବେ।" ତାରକ କହନ୍ତି: "ତୁମର କଥାଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଧର୍ମୀ ଠାରୁ ଗଣ୍ୟ ହେବ, ଏବଂ ତୁମର କଥାଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଦଣ୍ଡିତ ହେବ।" ଉପଦେଶକ 12:14; ମାଥିଉ 12:36, 37। ଗୁପ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ପ୍ରେରଣାମାନେ ସେହି ଅଭ୍ରାନ୍ତ ଅଭିଲେଖରେ ପ୍ରକାଶ ପାଆନ୍ତି; କାରଣ ଈଶ୍ୱର "ଅନ୍ଧକାରରେ ଲୁଚିଥିବା ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆଲୋକରେ ଆଣିବେ, ଏବଂ ହୃଦୟମାନଙ୍କର ମନ୍ତ୍ରଣାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବେ।" 1 କରିନ୍ଥୀୟ 4:5। "ଦେଖ, ତାହା ମୋର ସମ୍ମୁଖରେ ଲିଖିତ ଅଛି, ... ତୁମମାନଙ୍କର ଅଧର୍ମଗୁଡ଼ିକ, ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କ ପିତୃପୁରୁଷମାନଙ୍କର ଅଧର୍ମଗୁଡ଼ିକ ଏକାସଙ୍ଗେ, ପ୍ରଭୁ କହନ୍ତି।" ଯିଶାୟ 65:6, 7।

"ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପରୀକ୍ଷାର୍ଥ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୁଏ ଏବଂ ନିଷ୍ଠା କିମ୍ବା ଅନିଷ୍ଠା ଅନୁସାରେ ଲେଖିତ ହୁଏ। ସ୍ୱର୍ଗର ପୁସ୍ତକମାନଙ୍କରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାମର ସମ୍ମୁଖରେ ଭୟାନକ ସଠିକତା ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନୁଚିତ କଥା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ୱାର୍ଥପର କାର୍ଯ୍ୟ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୁପ୍ତ ପାପ, ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟେକ କୌଶଳମୟ ଚାତୁର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଢୋଙ୍ଗ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୁଏ। ସ୍ୱର୍ଗପ୍ରେରିତ ସତର୍କବାଣୀ କିମ୍ବା ତିରସ୍କାର ଯାହାକୁ ଅବହେଳା କରାଗଲା, ବ୍ୟର୍ଥ କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷଣମାନ, ଉପଯୋଗ ନ କରାଯାଇଥିବା ସୁଯୋଗମାନ, ଭଲ କିମ୍ବା ମନ୍ଦ ପାଇଁ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇଥିବା ପ୍ରଭାବ ଏବଂ ତାହାର ଦୂରଗାମୀ ପରିଣାମ—ଏସବୁ କଥା ଲେଖନକାରୀ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଙ୍କିତ ହୁଏ।"

"ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସେହି ମାନଦଣ୍ଡ ଯାହାଦ୍ୱାରା ବିଚାରରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଓ ଜୀବନ ପରୀକ୍ଷିତ୍ ହେବ। ଜ୍ଞାନୀ ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି: 'ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୟ କର ଓ ତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାଗୁଡ଼ିକ ପାଳନ କର; କାରଣ ଏହାହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ସମଗ୍ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ। କାରଣ ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ବିଚାରରେ ଆଣିବେ।' ଉପଦେଶକ 12:13, 14। ପ୍ରେରିତ ଯାକୁବ ତାଙ୍କର ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଏହିଭଳି ଉପଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି: 'ତୁମେ ସେହିମାନଙ୍କ ପରି କଥା କହ ଓ ସେହିମାନଙ୍କ ପରି କାମ କର, ଯେମାନେ ସ୍ୱାଧୀନତାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ବିଚାରିତ ହେବେ।' ଯାକୁବ 2:12।"

"ଯେମାନେ ବିଚାରରେ 'ଯୋଗ୍ୟ ଗଣିତ' ହେବେ, ସେମାନେ ଧର୍ମୀମାନଙ୍କର ପୁନରୁତ୍ଥାନରେ ଅଂଶୀ ହେବେ। ଯୀଶୁ କହିଥିଲେ: 'କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ସେହି ଜଗତକୁ ଓ ମୃତମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ଗଣିତ ହେବେ, ... ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନଙ୍କ ସମାନ; ଏବଂ ପୁନରୁତ୍ଥାନର ସନ୍ତାନ ହେବାରୁ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ତାନ।' ଲୂକ 20:35, 36। ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ସେ ଘୋଷଣା କରନ୍ତି ଯେ, 'ଯେମାନେ ଭଲ କାମ କରିଅଛନ୍ତି' ସେମାନେ 'ଜୀବନର ପୁନରୁତ୍ଥାନ' ପାଇଁ ବାହାରି ଆସିବେ। ଯୋହନ 5:29। ଧର୍ମୀ ମୃତମାନେ ସେହି ବିଚାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଠାଯିବେ ନାହିଁ, ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନେ 'ଜୀବନର ପୁନରୁତ୍ଥାନ' ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ଗଣିତ ହୁଅନ୍ତି। ଏହିପରି, ସେମାନଙ୍କର ଅଭିଲେଖଗୁଡ଼ିକ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇବାବେଳେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ନିଷ୍ପତ୍ତି ହେବାବେଳେ, ସେମାନେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ସେହି ବିଚାରାସନ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିବେ ନାହିଁ।"

"ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ର ପକ୍ଷ ସମର୍ଥକ ଭାବରେ ପ୍ର କାଶିତ ହେବେ, ଯେଣେକି ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷ ରେ ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିବେଦନ କରିବେ। 'ଯଦି କେହି ପାପ କରେ, ତେବେ ପିତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆମ ପାଖରେ ଜଣେ

ପକ୍ଷ ସମର୍ଥକ ଅଛନ୍ତି, ସେହି ଧର୍ମିକ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ।’ 1 John 2:1. ‘କାରଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହାତରେ ନିର୍ମିତ ସେହି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରବେଶ କରିନାହାନ୍ତି, ଯେଗୁଡ଼ିକ ସତ୍ୟର ପ୍ରତିରୂପ; ବରଂ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନିଜେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି, ଏବେ ଆମ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ନିଧାନରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ।’ ‘ଏହିକାରଣେ ଯେମାନେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ସମର୍ଥ, କାରଣ ସେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିରନ୍ତର ମଧ୍ୟସ୍ଥତା କରିବା ପାଇଁ ସଦାଜୀବୀ ଅଟନ୍ତି।’ Hebrews 9:24; 7:25.”

“ବିଚାର ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଅଭିଲେଖର ପୁସ୍ତକମାନେ ଖୋଲାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଯେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ସମସ୍ତଙ୍କ ଜୀବନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପର୍ଯ୍ୟାଲୋଚିତ ହୁଏ। ପୃଥିବୀ ଉପରେ ପ୍ରଥମେ ବାସ କରିଥିବାମାନଙ୍କୁ ଆରମ୍ଭ କରି, ଆମ ପକ୍ଷସମର୍ଥକ ପରମ୍ପରାକ୍ରମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିଢ଼ୀର ମାମଲା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତି, ଏବଂ ଶେଷରେ ଜୀବିତମାନଙ୍କ ସହିତ ସମାପ୍ତ କରନ୍ତି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାମ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଏ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାକୁ ସୂକ୍ଷ୍ମଭାବେ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଏ। କେତେକ ନାମ ଗ୍ରହୀତ ହୁଏ, କେତେକ ନାମ ଅସ୍ୱୀକୃତ ହୁଏ। ଯେତେବେଳେ କାହାରି ପାପ ଅଭିଲେଖର ପୁସ୍ତକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅନୁତାପହୀନ ଏବଂ ଅକ୍ଷମିତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଯାଏ, ସେମାନଙ୍କର ନାମ ଜୀବନର ପୁସ୍ତକରୁ ମିଛିଦିଆଯିବ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କର ଅଭିଲେଖ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ-ପୁସ୍ତକରୁ ମିଟାଇଦିଆଯିବ। ପ୍ରଭୁ ମୋଶାଙ୍କୁ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ: ‘ଯେ କେହି ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପାପ କରିଛି, ତାହାକୁ ମୁଁ ମୋର ପୁସ୍ତକରୁ ମିଛିଦେବି।’ Exodus 32:33. ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା Ezekiel କହନ୍ତି: ‘ଯେତେବେଳେ ଧର୍ମୀ ତାହାର ଧର୍ମରୁ ଫେରିଯାଇ ଅଧର୍ମ କରେ, ... ସେ କରିଥିବା ସମସ୍ତ ଧର୍ମକାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରାଯିବ ନାହିଁ।’ Ezekiel 18:24।” The Great Controversy, 479–483.

ଆମେ ଏହି ଅଧ୍ୟୟନକୁ ଅଗ୍ରସର କରିବୁ ଏବଂ ଏହି ଶୃଙ୍ଖଳାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଉଠାଇ ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରଶ୍ନମାନଙ୍କର ଉତ୍ତର ଦେବୁ।